

A sra. Carmen de Outeiro, certo día saíndo de noite de onde seus amigos da casa de Baldomero, cun facho de palla para alumearse o camiño, como era costume neses tempos, topou cun carro de toxos pertencente á casa do Ferreirolo. O lume do facho nos toxos estendeuse a unha velocidade vertixinosa, e todo foi arder, incluíndo a porta da casa que logo de máis de oitenta anos do feito segue a ser testemuña do suceso.

Pero a Carmen de Outeiro non pasou á historia por isto, xa que, cando esto sucedeu ela xa rondaba os oitenta anos e daquela xa se había gañado o respecto e o recoñecemento de todos aqueles os que axudou o simplemente daqueles cá coñeceron.

Carmen nace a mediados do século XIX; logo de ser caseiros, ela e máis o seu home na casa dos García, independízanse e vanse a vivir a súa propia casa, no Outeiro, onde é mai de seis fillos. Fixo de parteira dos natos da súa época, seguramente tamén meu avó e miña avoa viñeron da súa man a este mundo.

Pero o verdadeiro traballo da sra. Carmen de Outeiro foi outro. Durante máis de 30 anos, arranxa papeis a todos aqueles que queren ou deben partir cara o novo mundo, neste caso concreto Arxentina. Daquela non se podía viaxar dun país a outro con facilidade xa que ao custo da viaxe había que acompañarlle un contrato de emprego. Carmen conseguíallelo e acompañabaos ela mesma ata alí, onde se establecían.

Para emigrar moitos eran os que empeñaban casa e terras e na maioría dos casos pagaban a deudá cos cartos gañados alén dos mares, noutros casos, polo que fose, non había para pagar e terras e casas eran embargadas.

Maioritariamente a Arxentina ían os galegos a coídar gando ou a traballar nas grandísimas explotacións agrícolas daquelas terras. Así que non foron abrir restaurantes, nin pensións todos os galegos, como moitos pensábamos.

Pra rematar esta pequena historia contar que cinco dos seis fillos de Carmen quedaron para sempre na Arxentina. O seu home morreu cuns 60 anos de cangro de próstata, e ela logo do incidente do lume e xa con máis de oitenta anos marchou pra Áspera a casa da filla que quedara eiquí, casada alí, onde finou e foi enterrada alá polos anos 30.

Contovos un segredo, Carmen sentiu sempre unha afición polo noso ouro branco ó augardente destas terras; seino coa fiabilidade dunha información chegada ata os nosos días de boca en boca.

Txt. Peruchela, abril de 2013